

Bij een afscheid en een traan.

In december 1976 trad ik in dienst van een slijterij aan de Denneweg om er als winklassistent en -bezorger te werken. Luttele jaren later, op 'independence day' 1980 nam ik het bedrijf over. Weer vijf jaar later werd ik door Hubrecht Duijker uitgeroepen tot 'Wijnkoper van het Jaar'. In 1992 opende de eerste franchise van De Gouden Ton haar deuren in Amsterdam. Uiteindelijk kwamen er elf vestigingen. De oorspronkelijke winkel, aan de Denneweg bleef mijn eigendom terwijl ik in 2012 mijn belangen in de franchise en het importbedrijf overdeed aan mijn eerste franchisenemer. Per 1 oktober is ook de 'moeder' winkel aan hem overgedragen en daarmee eindigt mijn betrokkenheid bij De Gouden Ton.

Het is indrukwekkend om terug te kijken naar alles dat daar, in dat 60 m² tellende winkeltje is ontstaan. Er zijn hechte vriendschappen uit voortgekomen, ook werd er weleens een oorlog uitgevochten. De werkdruk, zeker in de beginjaren, tartte iedere beschrijving. Organisatorisch knapten onze zoompjes. Buur(t)vrouw Marion stooft mijn privéleven binnen en nam later de kantoorexpansie en organisatie ter hand. Het werd daardoor een bedrijfje dat tikte als een Zwitsers horloge.

De groei zat er flink in, de wijnomzet steeg van fl. 172.000,- naar 1.3 miljoen in nog geen 18 maanden. Wijn werd de rode draad en de eigen importen werden op spraakmakende wijze door de schrijvende pers omarmd. Ik ontving van Hubrecht Duijker de titel 'Wijnkoper van het jaar'. René van Heusden, redacteur voor Perswijn, bestempelde mij zelfs als 'Wijnkoper van het decennium' en een jaartje of wat later tot 'Wijnpersoonlijkheid van het jaar'. In het Britse vakblad *Meiningers* stonden wij opeens te boek als 'Best Wine Retailers in the Netherlands'. Harold Hamersma en Nicolaas Klei schreven samen het 'Handboek voor de moderne wijnliefhebber' en ik kreeg een gesigneerd exemplaar met daarin "*Voor onze grote leermeester, inspirator, winepusher, supertalent, guru, ziener en liefhebber, Nico*".

Woorden waarvan ik nog steeds even moet slikken.

In de 41 jaar dat ik aan het hoofd stond van de Gouden Ton kwamen vele duizenden wijnliefhebbers langs en bouwden wij een vaste relatie met veel ervan op.

De directe nabijheid van 'het Binnenhof' bracht veel politici binnen, Lubbers, Zalm, Nijpels, Voorhoeve en natuurlijk onze oud-burgemeester Jozias van Aartsen, die wij nog vaak zien. Als plagerij spraken we ze weleens aan met de naam van de oppositie-collega. Ook mochten wij de verloren weddenschappen besprenkelen die de heren onderling hielden.

Tot de 'inner circle' behoorden grote (sterren)chefs, Cees Helder, Paul en Gerard Fagel, Jos Boomgaardt, John Halvemaan, Henk Savelberg, Robert Kranenburg, Constant Fonk om er maar een paar te noemen.

Op uitnodiging zat ik regelmatig naast sportverslaggever journalist Fred Racké als hij 'Met het oog op morgen' of 'Radio Tour de France' presenteerde. Voor hem schreef ik wijnwoorden als het peloton door een wijngedebied peddelde. Hubrecht Duijker was in mijn carrière al vanaf de start een grootheid, maar later kwamen daar vakmensen bij als

Harold Hamersma, Ronald de Groot, Nicolaas Klei, Onno Kleyn, Magda van der Rijst, Jan van Lissum en wijlen René van Heusden. Wijncritici waarmee ik nog steeds goed contact heb.

In de pers stonden wij te boek als 'Het beste opleidingsinstituut voor jong wijntalent'. Met gepaste trots kijk ik naar mijn voormalige stagiaires die hoog op de wijnladder zijn gekomen, zoals Joris Snelten, Hans Koomen die nu ieder goed zijn voor wijnaankopen op extreem hoog niveau. Maar ook Nicole Verhelst die naar Bordeaux reisde en daar bleef kleven aan de knappe zoon van de 'gérant' van een Premier Grand Cru. Ondertussen is ze met de man getrouwd.

Tijdens het toenmalige North Sea Jazz festival ontvingen wij veel muzikale grootheden. Om er een paar te noemen: Louis van Dijk, Niels Henning, Rita Reys en Pim Jacobs, Joe Pass. Omdat er meerdere theaters in de directe omgeving waren zagen wij ook Paul van Vliet en Youp van 't Hek met regelmaat. En met het Nederlands Dans Theater als achterbuur waren choreografen en dansers Jiří Kylián, Sabine Kupferberg en Gérard Lemaitre vaste klanten. Het waren mooie momenten.

Maar er waren ook situaties die als een mes door je ziel gingen, ouders die wijn uitzochten voor de crematie van hun kind. De lieve klant die direct na het drinken van een fles Pétrus het leven achter zich liet. Of de klant van mijn allereerste uur die nog altijd met een fles uit mijn assortiment in zijn kist rust.

Er waren indrukwekkende cadeaus. Prins Bernhard gaf me ooit een fles Vieux Château Certan 1961, Jaap Klosse een Palmer uit 1961 en een Louis Kat Pétrus uit 2001, het jaar waarin ik mijn Sophie ontmoette, de moeder van mijn kinderen. Laurent Delaunay schonk ons een kist met zes Grand Cru's uit de Bourgogne, voorzien van een bedrieglijk echt ogend etiket van een serie huiswijnen die wij samen met hem maakten.

Met regelmaat zoemden tv-camera's in De Gouden Ton. Van korte items over de Beaujolais Primeur in het achtuurjournaal tot uitgebreidere zaken zoals in 'Hoe Heurt Het eigenlijk' met tv-presentator Jort Kelder. Er werd ook flink geschreven. Behalve de eigen 'Wijnkrant' dat op een zeker moment het grootste wijnmedium van Nederland was, kwamen mijn adviezen ook terug in belangrijke kookboeken. De eigenaren van tweesterrenrestaurant Inter Scaldes en patissier Harry Mercur rekenden op mijn wijnwoorden. En later ook tv-chef Julius Jaspers. Voor wijnschrijver Jancis Robinson werkte ik mee aan een special over Nederlandse wijnen in haar 'Oxford Companion to Wine'. Maar ook Vision, DrankenDetail, Alliance Magazine, The Expat Journal en Lekker rekenden op mijn wijnwoorden.

Al die bijzondere herinneringen lijken geëtt in de oude betegelde winkelvloer daar aan de Denneweg. Per 1 oktober zet de nieuwe eigenaar het werk voort. Ik wens hem en iedereen in zijn team 'all the best' en spreek de hoop uit dat De Gouden Ton nóg meer gewicht krijgt en nóg mooier zal gaan glanzen.

Zelf blijf ik actief in de wijnwereld en zet ik de puntjes op de i van mijn carrière bij mijn tweede bedrijf, Bosman Wijnkopers. Natuurlijk blijf ik ook adviseur van menig collega.

Nico McGough